

тѣ не обръщатъ на него никакво внимание и само понѣкога се смѣятъ и си шепнатъ една на друга: „о-хо, какъвъ носъ има тоя обушарь!“ Наистина, Мария е хубава, добра, работлива жена, но тя не е образована; когато заговоришъ съ нея за политика, или за нѣщо умно, то и тя се намѣсва и ще издѣне нѣкоя ужасна глупостъ.

— Но какво искашъ? — прекъсна го господинътъ.

— Направете ме богатъ!

— Заповѣдай. Само че ти трѣбва да ми отдадешъ душата си! Докато пѣтлитъ не сж пропѣли, иди подпиши ей тая хартия, че си давашъ душата на мене.

Господине, — каза Тодоръ — когато вие правихте своята поржчка у мене за поправка на обувките, азъ отъ васъ нищо не взехъ въ предплата. Трѣбва по-напредъ да се изпълни поржчката и после да се искатъ пари.

— Добре, нека и така да е, — съгласи се господинътъ.

Въ хаванчето тутакси избухна пламъкъ, прѣсна се изъ стаята гжстъ розовъ димъ и замириса на опърлени пера и сѣра. Когато димътъ се изгуби, Тодоръ протри очи и видѣ, че той не е вече Тодоръ, обушарь, а другъ нѣкакъвъ човѣкъ, съ жилетка, съ кордонъ^е въ нови панталони и седи на кресло около една голѣма маса. Двама лакеи му носятъ ястия, низко му се кланятъ и думатъ:

— Заповѣдайте, господарю! Приятенъ обѣдъ, господарю!

Какво богатство! Лакеитъ му донесоха най-напредъ печено, голѣмъ овчи бутъ и чиния, пълна съ малки кисели краставички — трошия. Подиръ малко му донесоха пържена гжска на скара. Сетне — ва-